

Fri som fuglen

Lyset falder smukt ned gennem træernes blade og pletter jorden hist og her. Skoven er indhyllet i et grønligt morgenlys, der langsomt sletter alle spor af nattens dug. Fuglekvidderen og den sødlige duft af fugtig skovbund fylder luften. En bæk i nærheden risler sagte, som for at understrege skovens ro. Langt under træernes krogede løvgrene står kronhjorten. Knejsende, ja næsten majestætisk, løfter den kronen. Lyset spiller i dens fløjlsbløde, hvide pels, der lyser op som en flamme midt i vildniset. Den ser så idyllisk ud, som den står der blandt vildtet. Den løfter ikke nervøst på øret ved lyden af den raslende skovbund og lægger ikke mærke til min sangs forstummen. Ej heller ser den sporhunden, der langsomt sniger sig ind på den. Den unge jagtbetjent lægger næsten lydløst pinden bag den. Han smiler, da han forsigtigt lister væk, som var det at erklære den dødsdømt blot en skovtur. Parforcejagten er skudt i gang.

De tidlige morgentimer går på hæld, og det bløde skovlys bliver gradvist skarpere. Lykkeligt uvidende står vildtet, da roen bliver flået fra hinanden. Lyden af et jagthorn gennemborer stilheden. Råb fulde af kampgejst og en nærmest vild gøen spreder sig som ukrudt. Lydene snor sig ind mellem hinanden og bliver til en kvælende, arrig masse. Hunde og jægere løber over skovbunden og efterlader skoven smadret bag dem. De finder hurtigt rudelens lille lund. Hjorten fryser, prøver at gå i et med flokken, men dens skinnende hvide pels forråder den. Hundene kredser om den, nærmer sig hastigt dens lægge og springer. Hjortens øjne spærres brat op, da de knivskarpe tænder borer sig ind i kødet. Blodet spreder sig som dugdråber i græsset, og en forfærdelig lyd forlader dens strube. Panikslagen ryster den hundene af sig og løber ind mellem træerne. Springer over væltede træstammer og snubler over træernes lange rodnet. De før så smukke grene river som pigtråd ind gennem dens blodplettede pels. Det smukke gevir støder mod grenene. Den snubler, da den når bækken. Prøver at springe, men dens klove glider på de fugtige sten. Vandet farves blodrødt, da den kæmper sig gennem strømmen. Endelig når den bredden. Den hiver efter vejret. Har ikke tid til at standse. For selvom den kender skoven ud og ind, nærmer jægerens skridt sig hastigt. Snart kan dens ben ikke bære den længere. De vil knække samme under den, og alt vil være slut. Hjorten bliver ved med at løbe. Fråden står ud af dens mund. Den pruster. Stønner. Jeg ved, at den snart ikke kan mere. Jeg ville ønske, at jeg kunne låne den mine vinger. Lade den flyve langt væk fra jægerens råb og hundenes gøen. Hjorten slæber sig træt ud mellem træerne. Jeg vil advare den. Skrige til den, at den er på vej ind i stjernens midte. Jeg dykker ned mod den. Prøver at fortælle den det. Men det er for sent. Hundene kaster sig over den. Bider sig ind i dens flanker og holder den fast. Den er stillet.

Som det startede, slutter det. Et horn lyder. Skærer gennem alle lydene, så skoven atter bliver stille. Men hvor kronhjorten før stod majestætisk, omkranset af sin flok, ligger den nu i en pøl af blod. Midtpunkt for en mængdes hvilende øjne. En mængde der er kommet for at se dens snarlige død. En korpulent mand draperet i rødt fløjel hæver en lang, dolkelignende kniv over den. Hjorten løfter slapt hovedet og kigger op mod mig. Den når ikke at se det beslutsomme blik i mandens ansigt, da han borer hirschfængerens ned mod dens hjerte.

Skoven ligger unaturligt stille hen. Jeg pudser langsomt mine fjer, spreder vingerne ud og letter. Langt under mig ser jeg hundene. De flår bestialsk i hjortens indvolde. Dens tomme, glasagtige øjne stirrer op mod himlen. Jeg kvidrer sagte. Ved at skoven snart vil være, som den altid har været. Smuk og idyllisk. Vi er alle blot en brik i et større magtspil. Ingen er fri som fuglen.